

"Krullend hart"

De prinses van Zonalia zit op een schommelbank in haar winterklare tuin.
Vlak naast de enorme hoge witte waaiers die haar beschermen tegen de wind.
Voor heel even ziet zij de lieve meesjes niet, die druk in de bladloze heg naar eten zoeken.
Zij zit daar, wat voorovergebogen, zoals ze altijd doet als zij nadenkt.
Er welt een traan op vanuit haar hart en ze vangt hem op in haar hand.
Waarom? Denkt zij, met daar achteraan, is het altijd weer in het weekend.
Het stoplicht dat op rood springt en de woorden daarbij, probeert zij te negeren, maar dat valt niet mee.
Het wordt tijd om rood te stoppen, maar haar hart zegt, doe het niet.
Wees dan maar voor even een vizier waarop geschoten kan worden en laat het middenpunt bloeden.
Langzaam stroomt er weer warm bloed door haar lichaam en ze kijkt naar haar.
Ze denkt, wat is ze lief, jammer voor de straffe wind die ze constant voelt en uitstraalt.
De prinses van Zonalia staat langzaam op, neemt haar prachtige steen, geslepen in de vorm van een pen
in handen en schrijft in de aarde.
Ondanks alles, ik kan je niet missen, je hoort er zo bij.
Ik vergeef je en vergeet niet, je bent een prachtmens.
Je hebt jezelf gevonden, probeer nu nog het leven te vinden, zoals jij dat wilt.
Lees het maar, je bent het waard.
Met een krullend gebaar zet zij haar signatuur in de vorm van een hart en denkt, ergens toch fijn dat het
weekend bijna om is, voor haar en voor mij.